

Arrest

nr. 120 560 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, hun meerderjarig kind X en hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. HEERMAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. FLAMANG die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 11 maart 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende dierzelfde dag een asielaanvraag in. Tweede verzoekster kwam op 12 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 mei 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na

beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 30 september 2011, nr. X).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 18 oktober 2011 beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

1.4. Verzoekers dienden op 7 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 18 juni 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 7 augustus 2012 beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.7. Verzoekers dienden op 16 november 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. Verzoekers dienden op 22 november 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 23 januari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 19 september 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.8 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 11 oktober 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.11.2012 werd ingediend en op 20.03.2013, 15.05.2013, 03.06.2013 en 13.0&2013 werd aangevuld:

G.(...), R.(...) (...)

geboren te (...) op (...)

en echtgenote:

G.(...), Z.(...) (...)

geboren te (...) op (...)

en hun minderjarige kinderen:

G.(...), L.(...), geboren op (...)

G.(...), Z.(...), geboren op (...)

G.(...), B.(...), geboren op (...)

G.(...), S.(...), geboren op (...)

G.(...), M.(...) R.(...), geboren op (...)

en meerderjarige dochter:

G.(...), K.(...) (...)

geboren te (...) op (...)

allen van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar hun land van herkomst een scheiding met de kinderen zou impliceren. Zij stellen dat een terugkeer simpelweg onmogelijk is gezien de grootte van het gezin, het feit dat het jongste kind slechts 1 jaar oud is en dat vier van de zes kinderen een schooljaar zullen moeten onderbreken. Verzoekers tonen echter niet aan dat zij niet samen met de kinderen zouden kunnen terugreizen naar hun land van herkomst. Het jongste kind is ondertussen iets meer dan twee

jaar oud, zodat redelijkerwijs kan verondersteld worden dat dit kind ook kan meereizen. Er is geen sprake van een scheiding van het gezin. Het loutere argument dat het gezin te groot is, kan niet weerhouden worden. Er wordt geen enkel bewijsstuk voorgelegd waaruit blijkt dat de reis met zes kinderen onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Aangaande het argument dat een terugkeer naar Irak niet mogelijk of wenselijk is, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen de Russische nationaliteit hebben en dat van hen niet verwacht wordt dat zij zich naar Irak begeven.

Betrokkenen halen aan dat zij niet over voldoende financiële middelen beschikken voor de terugreis. Zij kunnen hiertoe echter desgewenst beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma: Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat het jongste kind in België geboren is, vormt geen buitengewone omstandigheid, noch opent dit een recht op verblijf. Verzoekers tonen immers niet aan waarom zij hierdoor niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tót verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen halen aan dat zij geen actuele band hebben met hun land van herkomst, noch een garantie op verblijf aldaar. Dit kan echter niet weerhouden worden als zijnde een buitengewone omstandigheid. Er geldt immers voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. Zoals hierboven reeds werd vermeld kunnen betrokkenen desgewenst beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar het land van herkomst onwenselijk en onmenselijk is en dat zij een trauma zullen oplopen bij een gedwongen terugkeer. Verzoekers tonen echter niet aan de hand van concrete elementen aan dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst. De loutere vage bewering dat zij een trauma zouden oplopen bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De heer G.(...) diende een asielaanvraag in op 11.03.2010, die afgesloten werd op 04.10.2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die het beroep verwierp. De asielaanvraag van mevrouw G.(...), ingediend op 12.08.2010, werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 24.05.2011. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen aangetekend via de post betekend op 21.10.2011 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk een jaar en iets minder dan zeven maanden voor mijnheer en iets meer dan negen maanden voor mevrouw - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - namelijk dat de heer G.(...) sinds maart 2010 in België verblijft en mevrouw G.(...) sinds augustus 2010; dat zij Nederlands leren wat gestaafd wordt met diverse verklaringen en certificaten, een diploma groepswerking en een puntenfiche;

*dat zij het inburgeringstraject gevolgd hebben en ter staving attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie, addenda bij het inburgeringstraject en attesten van inburgering bijvoegen; dat zij hier sociale banden hebben en ter staving meerdere steunbrieven en een steunpetitie voorleggen; dat zij werkbereid zijn en een arbeidsovereenkomst en een werkbelofte voorleggen; dat de oudste dochter betrokken is bij de jeugdwerking bij club de Grijs Kat; dat de kinderen hier vrienden hebben wat gestaafd wordt met een kopie van een vriendjesboek; dat zij gesteund worden (zie verklaring in verband met het betalen van de huishuur gedurende drie maanden); dat zij deelnemen aan de activiteiten van het projecthuis de dreef: dat zij hier duurzame sociale bindingen hebben; dat zij vrienden en kennissen hebben; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde wat zij aantonen aan de hand van een blanco strafregister, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Minderjarigen worden als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat zij vertegenwoordigd dienen te zijn door hun vader en/of moeder of voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.2. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de twee eerste verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen (in casu de vierde, vijfde, zesde, zevende en achtste verzoekende partij). Bijgevolg is het beroep ingesteld door deze minderjarige kinderen onontvankelijk wegens het ontberen van de vereiste handelingsbekwaamheid.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het werd ingediend door de vierde, vijfde, zesde, zevende en achtste verzoekende partij.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekers betogen hierbij het volgende:

"Vanzelfsprekend heeft iedereen het recht op een privé- leven. Zo benadrukt het EHRM dat het recht op een privéleven de fysieke en morele integriteit omvat. Daar naast beschermt het privéleven ook de fysieke en sociale identiteit van het individu. Het "privéleven in de ruimste zin" omvat ook de mogelijkheid voor het individu om zichzelf te ontplooien.

Wanneer verzoekers dus zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst betekent dit ontegensprekelijk dat zij zich niet verder kunnen ontplooien hetgeen aldus in strijd is met art 8 van het EVRM.

De overwegingen die staan vermeld in de verzoekschriften 9 bis van de wet van 15 december 1980 maken in die zin dus wel degelijke ene bijzondere omstandigheid uit die rechtvaardigt dat de aanvraag tot machtiging verblijf wordt gedaan in België.

Het recht op een gezinsleven, een privéleven moet in een ruimere context te worden bekeken.

Het is duidelijk dat verzoekers in België de kans krijgen om zich te ontplooien op een manier die in hun land van herkomst onmogelijk is. Verzoekers zijn echter niet bij de pakken blijven zitten en hebben al het mogelijk gedaan om hun integratie in de Belgische maatschappij te bespoedigen en zich te ontplooien. Dit blijkt uit de volgende overwegingen.

1. Kennis van één der landstalen

Zowel de heer G.(...) R.(...) als mevrouw G.(...) Z.(...) hebben ondertussen hun uiterste best gedaan om de Nederlandse taal onder de knie te krijgen. Ook de dochters die schoolgaand zijn (zie infra) hebben zich ondertussen de Nederlandse taal eigen gemaakt.

Vooreerst dient het opgemerkt dat mevrouw G.(...) Z.(...) thans opnieuw een opleiding Nederlands aan het volgen is in het Centrum voor basiseducatie Kempen (stuk 1) nadat zij reeds eerder aldaar met succes drie volledige cursussen Nederlands had gevolgd.(stukken 2,3 en 4) Tevens heeft mevrouw G.(...) Z.(...) een cursus Nederlands gevolgd in het (...), dit reeds in 2010.

Ook de heer G.(...) R.(...) heeft met succes Nederlandse lessen gevolgd. Reeds in 2010 werd desbetreffend een cursus gevolgd in het (...).

Eveneens heeft de heer G.(...) R.(...) een opvolgingscursus Nederlands gevolgd bij (...), ook deze cursus werd met succes beëindigd.

Het kans dus onmogelijk ernstig worden betwist dat de heer G.(...) en mevrouw G.(...) de nodige stappen hebben ondernomen om de Nederlandse taal op te pikken. Bovendien spreken de schoolgaande kinderen ondertussen vloeiend Nederlands.

Ook op het moment van indiening van huidig verzoekschrift zijn de heer en mevrouw G.(...) bezig met het volgen van lessen Nederlands; resp. Bij projecthuis (...), en bij (...).

2.M.b.t. de maatschappelijk integratie

Zowel de heer G.(...) en mevrouw G.(...) alsook hun kinderen hebben niet alleen moeite gedaan om Nederlands te leren, zij hebben zich eveneens volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving.

In die zin dient het opgemerkt dat de heer G.(...) en mevrouw G.(...) beiden een reeds een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd welke zij beiden met succes hebben afgerond.

Verder blijkt dat het gezin G.(...) op actieve wijze deelneemt aan de activiteiten die worden georganiseerd door het (...). Niet alleen worden daar verdere Nederlandse lessen gevolgd doch ook mengen zij zich in de andere integrerende activiteiten en de groepswerkingen.

Dat de familie G.(...) het nodige doet om te integreren in de maatschappij en dat ze daar reeds voor een groot deel in geslaagd zijn blijkt uit de verklaringen van de volgende mensen:

De maatschappelijk assistenten te (...) L.(...) D.(...) C.(...) en V.(...) C.(...) bevestigen dit beeld van de familie G.(...) en zij stellen beiden dat de familie voldoende inspanningen doen om zich aan te passen aan de waarden en normen van Belgische maatschappij en dat zij in België een ruim sociaal netwerk hebben opgebouwd.

Ook uit de verklaring van Mevrouw M.(...) D.(...) blijkt het hetzelfde. Ook zij bevestigt dat het gezin oprecht moeite doet om te integreren in de maatschappij, zij bevestigt dat zij allen moeite doen om de Nederlandse taal onder de knie te krijgen en dat zij een fijne aanwinst zouden zijn voor ons land.

Ook de verklaring van Mevrouw S.(...) R.(...) spreekt boekdelen. Zij omschrijft het gezin als warme, betrouwbare en ijverige mensen die zich inzetten om de Nederlandse taal onder de knie te krijgen. De heer G.(...) en mevrouw G.(...) worden door Mevrouw R.(...) dan ook omschreven als ouders die oprecht bekommerd zijn om de opvoeding en schoolresultaten van hun kinderen. Net als Mevrouw D.(...) bevestigt mevrouw R.(...) dat de heer G.(...) er erg op gebrand is om te kunnen gaan werken om zo zijn steentje bij te dragen aan de Belgische samenleving.

Ook Mevrouw G.(...) I L.(...) en de heer G.(...) D.(...) (buurman van het gezin) verklaren dat het gezin G.(...) een waardevolle toevoeging zou zijn aan onze maatschappij.

Ook de kinderen integreren zich goed binnen de Belgische samenleving. Ten titel van voorbeeld brengen verzoekers dan ook een kopie bij uit het vriendenboek van Mie.(...) d.(...) P.(...) een klasgenootje van Z.(...) G.(...).

Ten overvloede, brengen verzoekers ook de afschriften uit het strafregister bij van de heer G.(...) en mevrouw G.(...), alsook van de oudste (meerderjarige) dochter, G.(...) K.(...).

Het kan derhalve niet ernstig betwist worden dat het gezin G.(...)v reeds de nodige stappen heeft ondernomen om te integreren in de Belgische samenleving.

3.M.b.t. de onderwijs van de kinderen

Vanzelfsprekend is het zo dat de beste manier om snel en op een efficiënte manier te integreren in de maatschappij via het onderwijs is.

De vijf oudste kinderen hebben zijn dan ook vrijwel onmiddellijk naar school gegaan in België, dit reeds in 2010 en zij op dit moment nog steeds ingeschreven in hun respectievelijke scholen.

De kinderen zijn dermate ingebed binnen de schooigemeenschap in België dat het nefast zou zijn voor deze kinderen en hun ouders om terug te moeten keren naar hun land van herkomst. Dit zijn ontegensprekelijk bijzondere omstandigheden die maken dat verzoekers niet naar Rusland kunnen terugkeren.

Vanzelfsprekend heeft iedereen het recht op een privé-leven. Zo benadrukt het EH RM dat het recht op een privéleven de fysieke en morele integriteit omvat. Daar naast beschermt het privéleven ook de fysieke en sociale identiteit van het individu. Het "privéleven in de ruimste zin" omvat ook de mogelijkheid voor het individu om zichzelf te ontplooien.

Wanneer verzoekers en hun kinderen dus zou moeten terugkeren naar hun land van herkomst betekent dit ontegensprekelijk dat de kinderen hun studies zullen moeten opgeven hetgeen aldus in strijd is met art 8 van het EVRM.

Dit is wel degelijk een buitengewone omstandigheid. Men kan toch onmogelijk verwachten dat de kinderen tijdens het schooljaar hun studies zomaar stopzetten...

4. Samenvattend

Dat het ontegensprekelijk in het belang is van zowel verzoekers als hun kinderen, dat verzoekers een permanent verblijfsrecht in het land zouden krijgen en de nodige documenten daarvoor, gezien dat de enige wijze is waarop het risico kan worden vermeden dat hij - bij gebreke aan papieren - van het grondgebied zou worden verwijderd.

Dat de aanvraag dus niet enkel in het voordeel is voor verzoekers maar evengoed voor de kinderen.

Dit maakt wel degelijk een buitengewone omstandigheid uit die maakt dat het beroep gegrond dient te worden verklaard en de beslissing dd. 11 oktober 2013 dient vernietigd te worden.

Gezien het bovenstaande zijn verzoekers van oordeel dat een terugwijzing van verzoekers naar hun land van herkomst een manifeste schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM en dat de gronden die door hen worden aangevoerd wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken die een terugkeer naar haar land van herkomst niet verantwoorden."

4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

4.3. Verzoekers lijken te willen voorhouden dat de bestreden beslissing op zichzelf een inbreuk zou uitmaken op artikel 8 van het EVRM. De Raad vestigt echter de aandacht op het feit dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat doch slechts de onontvankelijkheid van verzoekers' hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet behelst. Deze beslissing heeft geen enkele invloed op de verblijfsrechtelijke toestand van verzoekers, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM die zou voortvloeien uit een eventuele terugkeer naar het land van herkomst hoe dan ook niet het gevolg kan zijn van de thans bestreden beslissing. Wanneer de verwijdering van de verzoekende partijen niet aan de orde is kan op wettige wijze worden vastgesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185 919).

4.4. Voor zover verzoekers van oordeel zouden zijn dat de bestreden beslissing behept is met een motiveringsgebrek omdat er niet gemotiveerd zou zijn aangaande de door hen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 november 2012 en in het addendum van 20 maart 2013 ingeroepen elementen die betrekking hebben op hun privé- en gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, kunnen zij niet worden bijgetreden. De Raad wijst erop dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Bijgevolg dient de Raad zich te beperken tot de elementen die verzoekers in het kader van hun aanvraag hadden ingeroepen en kan geen rekening worden gehouden met de gegevens met betrekking tot de kennis van de landstalen, de maatschappelijke integratie en de scholing van de kinderen die verzoekers thans in het kader van hun verzoekschrift naar voor brengen.

4.5. Uit de in het administratief dossier opgenomen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 22 november 2012 (zie punt 1.8), blijkt dat verzoekers betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerden:

"Voorafgaand: de rechtspraak

-Buitengewone omstandigheden houden geen overmacht in, welk standpunt tevens werd verwoord in de omzendbrief van 9 oktober 1977 betreffende de toepassing van artikel 9 § 3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd B.S. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzame karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene (zie bv. R.v.St. nr. 60.962 dd. 10 juli 1996, TVR1997; 385.)

-Door de DVZ dient een afweging te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (zie bv. R.v.St. nr. 58.969 dd. 1 april 1996, TVR <997,29.)

Verzoekers verkeren in de fysische, psychische en financiële onmogelijkheid om onderhavig verzoek in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haarthuisland.

Dat eerste en tweede verzoeker (de heer G.(...) R.(...) en G.(...) Z.(...)) met elkaar zijn gehuwd.

Dat eerste en tweede verzoekers de ouders zijn van zes kinderen namelijk:

-G.(...) K.(...)

-G.(...) L.(...)

-G.(...) Z.(...)

-G.(...) B.(...)

-G.(...) S.(...)

-G.(...), M.(...) R.(...)

Een terugkeer van verzoekers naar Rusland om daar een verblijfsrecht voor België aan te vragen zal met zich meebrengen dat verzoekers mogelijk langdurig van hun kinderen zullen worden gescheiden, gezien het aanvragen en het verkrijgen van de nodige papieren om België binnen te komen al snel vele weken/maanden in beslag kan nemen, gedurende dewelke verzoekers in principe niet naar het Belgisch grondgebied mogen/kunnen terugkeren.

Terugkeren naar hun land van herkomst is simpelweg onmogelijk gelet op de grote van het gezin, in totaal zijn er zes kinderen geboren uit het huwelijk van eerste verzoeker en tweede verzoekster waarvan de oudste vier kinderen (K.(...), L.(...), Z.(...) en B.(...)) thans schoolgaand zijn in België (zie infra). Het jongste kind is slechts 1 jaar oud.

Indien verzoekers dienen terug te reizen naar hun land van herkomst teneinde de nodige papieren te verkrijgen om naar België te komen betekent dit concreet dat de kinderen tijdens het schooljaar de school moeten verlaten en derhalve hun opleiding of hun schooljaar niet zullen kunnen afmaken.

Dat het daarom niet mogelijk of wenselijk is dat verzoekers zouden terugkeren naar Irak om aldaar een aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsrecht in België te doen.

Aangezien verzoekers dan ook als buitengewone omstandigheden - zijnde omstandigheden die de terugkeer van verzoekers naar Rusland om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen bijzonder moeilijk maken en welke een onherstelbaar nadeel zou inhouden onder meer bestaande in het creëren van een onmenselijke situatie - aanhalen dat en terugkeer voor verzoekers onmogelijk is gelet op het feit dat:

-Zij zowel in de geestelijke/morele onmogelijkheid zijn om terug te keren naar hun land van herkomst, gezien dat een langdurige scheiding van hun kinderen zou uitmaken.

-Zij in de financiële onmogelijkheid zijn om een dergelijke terugkeer te doen gezien hun lage inkomsten.

Aangezien bovengenoemde omstandigheden, cumulatief en elk op zich, de indiening van huidig verzoekschrift bij uw instantie rechtvaardigen.”

In een “Addendum bij een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet” van 20 maart 2013 dat zich in het administratief dossier bevindt, betogen verzoekers met betrekking tot de buitengewone omstandigheden het volgende:

“Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in "buitengewone omstandigheden" een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn/haar verblijfplaats in België.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat "buitengewone omstandigheden" geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

Dat ook in het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het begrip "buitengewone omstandigheden" op die manier kan geïnterpreteerd worden.

Dat ten eerste verzoekers' centrum van belangen in België ligt, nu zij reeds gedurende drie jaar ononderbroken hier verblijven en hun leven alhier opnieuw hebben opgebouwd en structuur hebben gegeven. Zodoende hebben zij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van

artikel 8 EVRM. Daarnaast is er sprake van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, aangezien verzoekers alhier samen met hun kinderen verblijven en bovendien alhier een kind ter wereld hebben gebracht.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoekers zeker een combinatie van al deze elementen is.

Zo verblijven zij alhier reeds drie jaar ononderbroken en is er zeker sprake van een goede integratie. Zij hebben kost noch moeite gespaard om zich één der landstalen (met name het Nederlands) eigen te maken. Zij hebben alhier een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd. Verder verblijven zij alhier met hun gehele gezin en zijn al hun kinderen alhier schoolgaande. En tot slot hebben verzoekers een aanbod om te werken van zodra zij in het bezit gesteld worden van een wettelijke verblijfsvergunning.

Al is de wet van 22/12/1999 niet toepasselijk op zich aan de situatie van verzoekers, toch geeft zij aanduidingen over de geest van wat beschouwd moet worden als een uitzonderlijke omstandigheid.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk de wet van 22/12/1999 opgeroepen in regularisatieprocedures gebaseerd op artikel 9 par. 3 van de wet van 15/12/1980 (o.a., RvS, 6 maart 2001, Rev. dr. Etr., 2001,217).

Dat verzoekers aan de voorwaarden voldoen en zodoende bevinden zij zich dus ook in een identieke situatie als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22/12/1999.

Dat deze argumentatie kan weerhouden worden bij toepassing van het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat ten tweede het onwenselijk is voor verzoekers en hun kinderen om terug naar hun land van herkomst gestuurd te worden, temeer zij alhier gedurende geruime tijd ononderbroken verblijven en alhier een familie- en gezinsleven hebben (in de zin van artikel 8 E.V.R.M.). Voorts hebben zij geen actuele band met hun land van herkomst, noch een garantie op verblijf aldaar voor de duur van de aanvraagprocedure via de normale weg. Ook zij opgemerkt dat verzoekers kinderen alhier naar school gaan, hetgeen een terugkeer bemoeilijkt (zie R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.Dr.Étr. 2004, afl. 128, 221).

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men kan zich de vraag stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Ten derde is het onwenselijk voor verzoekers en hun kinderen om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun geboorteland. Voor hen zou dit werkelijk een trauma betekenen. Ook zij nogmaals gewezen op het feit dat verzoekers kinderen hier allen naar school gaan.

Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit het land van herkomst.

"In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest 49821 dd. 13/07/1993 (Dr. Des Etrangers 1994, n°77, blz. 27), "...dat artikel 8 van het E.V.R.M. van toepassing is in

het kader van artikel 9§3 van de wet van 15/12/1980". De beslissing omtrent de regularisatie moet dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Dat ten vierde verzoekers sinds hun aankomst alhier blijf hebben gegeven van hun motivatie om te werken en hun leven op onafhankelijke en zelfstandige manier uit te bouwen. Als beloning hebben zij dan ook een aanbod gekregen om te werken van zodra zij over een wettelijke verblijfsvergunning beschikken.

Verzoekers hebben er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten."

4.6. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk werd gemotiveerd aangaande het gezinsleven dat door verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingeroepen: "Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar hun land van herkomst een scheiding met de kinderen zou impliceren. Zij stellen dat een terugkeer simpelweg onmogelijk is gezien de grootte van het gezin, het feit dat het jongste kind slechts 1 jaar oud is en dat vier van de zes kinderen een schooljaar zullen moeten onderbreken. Verzoekers tonen echter niet aan dat zij niet samen met de kinderen zouden kunnen terugreizen naar hun land van herkomst. Het jongste kind is ondertussen iets meer dan twee jaar oud, zodat redelijkerwijs kan verondersteld worden dat dit kind ook kan meereizen. Er is geen sprake van een scheiding van het gezin. Het loutere argument dat het gezin te groot is, kan niet weerhouden worden. Er wordt geen enkel bewijsstuk voorgelegd waaruit blijkt dat de reis met zes kinderen onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn". Met betrekking tot het recht op privé-leven van verzoekers wordt in de beslissing wat de scholing van de kinderen betreft, het volgende gesteld: "Het feit

dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is." Wat de overige elementen van integratie betreft, luiden de overwegingen uit de bestreden beslissing als volgt: "De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - namelijk dat de heer G.(...) sinds maart 2010 in België verblijft en mevrouw G.(...) sinds augustus 2010; dat zij Nederlands leren wat gestaafd wordt met diverse verklaringen en certificaten, een diploma groepswerking en een puntenfiche; dat zij het inburgeringstraject gevolgd hebben en ter staving attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie, addenda bij het inburgeringstraject en attesten van inburgering bijvoegen; dat zij hier sociale banden hebben en ter staving meerdere steunbrieven en een steunpetitie voorleggen; dat zij werkbereid zijn en een arbeidsovereenkomst en een werkbelofte voorleggen; dat de oudste dochter betrokken is bij de jeugdwerking bij club de Grijs Kat; dat de kinderen hier vrienden hebben wat gestaafd wordt met een kopie van een vriendjesboek; dat zij gesteund worden (zie verklaring in verband met het betalen van de huishuur gedurende drie maanden); dat zij deelnemen aan de activiteiten van het projecthuis de dreef; dat zij hier duurzame sociale bindingen hebben; dat zij vrienden en kennissen hebben; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde wat zij aantonen aan de hand van een blanco strafregister, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving." Samenvattend wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 8 van het EVRM het volgende geconcludeerd: "Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM." Verzoekers tonen niet aan dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM.

4.7. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch van de motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

dhr. T. LEYSEN,

De griffier,

T. LEYSEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

F. TAMBORIJN